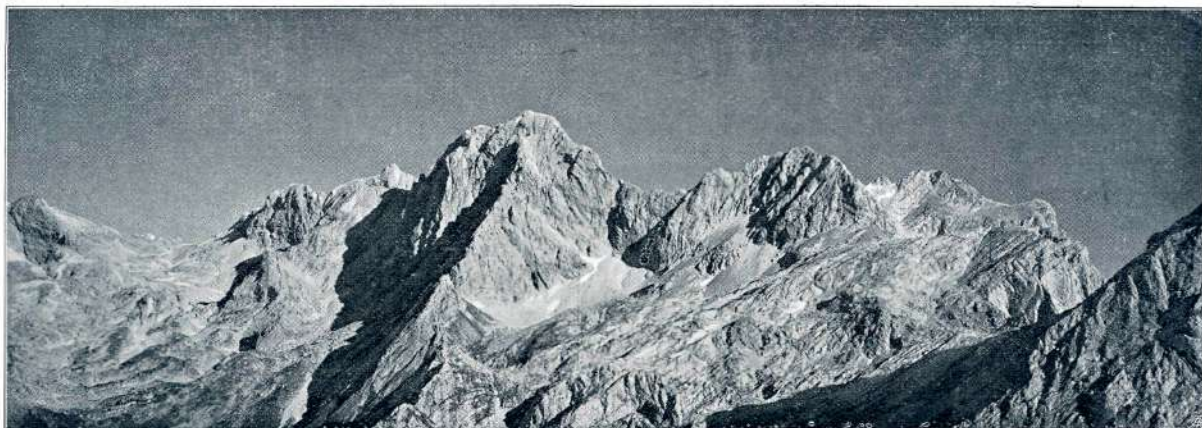

FOT. BOG. BRINSEK

ŠTRUCA, SKUTA IN RINKA NAD PODOM V SAVINJSKIH ALPAH

Delo in denar.

Povest. Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

IV.

Oh, Janez,“ je rekla nekega večera Dragica, „danes je pa prišla k nam nova delavka, iz vaše vasi, in premisli! v praznji obleki. Reva ni vedela, kako da smo me oblečene. Prav smilila se mi je, ker so se ji smejale tovarišice in jo dražile, da je prišla kakor nevesta; samo šapelj in pečo da naj bi bila še nateknila. Skoraj jokala se je.“

Janeza je obšla neprijetna slutnja in ni si upal vprašati, kako da se imenuje rojakinja; vprašal je samo, kje da stanuje.

„Pri sosedu Smuku.“

„No, ta je pa dobro izbrala,“ je dejal Jože. „Zmeraj bo imela pred seboj majhne otroke in veliko lakoto. Ampak človek, ki hoče pošteno delati, mora tudi pošteno jesti.“

„Meta je,“ si je mislil Janez, ki ga je bila vznemirila novica, ko si je bil komaj priboril nekoliko dušnega miru. Zopet se je moral boriti za ravnodušnost. Zakaj ne bi smela ona priti na Fužine? si je dejal. Pot je prosta in pravica ista za njo, kakor za njega. Toda prišla je za njim. Njena reč. Če bi bila ona prej tukaj, bi bil prišel on za njo. — Ali pa ne. Neprijetnega čuvstva se ni mogel iznebiti. Menda vendar ne misli ona, da velja še beseda, ko so se izpremenile razmere. Če tako misli, tem slabše zanjo. On je sedaj drugih misli. Na roke se vendar ne bo ženil. A že možnost, da bi vedeli drugi, da jo je on snubil, mu je bila zoprna. Kaj

si bosta mislila Jože in Dragica! Od doma mu pa res prihajajo same sitnosti. — Morebiti se bo ona celo bahala s svojim snubcem. Še tega se manjka! Kar pobegnil bi človek nazaj v Medgorje. A to bi bilo šele prav smešno, to. In zakaj naj bi se umikal on, ki je bil prej tukaj! Čemu bi se sploh razburjal, da je prišla, ko njega to pravzaprav nič ne briga! — Morda je strah celo prazen in je prišla kakšna druga ženska. Če je pa res ona, se bo morda vendar toliko sramovala, da ne bo kazala javno, da je prišla za njim.

Ta misel se mu je zdela utemeljena in pomirljiva. Na izprehod vendar ni hotel iti mimo Smukove hiše in na izprehodu z Jožetom ga je spremljalo vso pot pusto pričakovanje, da bo zdajzdaj srečal Meto. Oddehnil si je, ko je bil zopet doma. Kmalu pa ga je zopet napadla zavest, da se ne bo mogel vedno ogibati in da se vidno nalašč niti ne sme ogibati, če noče zbuditi hujšega suma, in da se je treba vdati v neprijetne razmere.

Drugega dne je hitel vendar sam v tvornico. Potegnil si je klobuk na oči in naredil ovinek, da ni prišel delavkam preblizu. Ko pa se je vračal opoldne proti domu, ga je čakala Meta. Zdelo se mu je, da ima objokane oči.

„Kako pa, da si prišla na Fužine?“ jo je vprašal nejevoljen in ji segel v roke.

„Za teboj,“ je dejala tiho in izkušala ujeti oči, ki jih je Janez umikal. „Doma mi ni bilo prestatu več. Tvoj oče pravi, da sem te odgnala jaz od doma.“